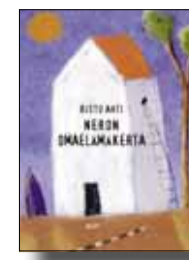

K2

19 MENOT Tanssia! tarjolla Valveella**21 LUKIJALTA** Arinalta odotetaan voitonjakoa**24 ARKI** Talvikuivaa ihoa ei voi syömällä voidella

Risto Ahti etsii ihmistä kulttuurin tuolta puolen.

sivu 18

TOMMI E. VIRTANEN

Jäsentensä nimien alkukirjaimista nimensä muodostanut Jomidi-Wiseko fuusioi musiikissaan flamenco, jazzia ja poppia. Vasemmalta Dile Kolanen, Mikael Seire ja Joonas Widenius.

Huumori estää ylikunnon

Trio Jomidi-Wiseko fuusioi musiikissaan flamenco, jazzia ja popmusiikkia

Tommi E. Virtanen
HELSINKI Jo pelkkä nimi, Trio Jomidi-Wiseko, herättää monenlaisia, eksoottisikiä mielikuvia. Kyse ei kuitenkaan ole balilaista gamelan-musiikkia soittavasta indonesialaisryhmästä vaan helsinkiläisestä kolmikosta.

Trion musiikki on sekin varsin mielenkiintoinen keitos. Torniolaislähtöisen flamencokitaristi Joonas Wideniuksen, 30, aloitteesta syntynyt ryhmä fuusioi musiikissaan flamenco, jazzia ja popmusiikkia. Kesällä helsinkiläistynyt Widenius tiesi basisti Jari "Dile" Kolasen, 49, monipuolisuuden ulottuvan myös flamencon pariin.

"Kun soitin Dilelle, oli alusta asti selvää ettemme soita perusbuleriasta. Päätettiin katsoa mitä syntyy ja pitää mieli avoinna", kuvailee Kolasen kanssa sävellysvastuunjakava Widenius.

Kolanen kiinnostui yhteistyötarkoituksesta ja oli heti ensimmäisten treenien jälkeen vakuuttunut homman toimivuudesta. Vanha luottorumpali, Mikael Seire, 40, tuli remmiin hänen ehdotuksestaan. Trion syksy on mennyt tiukasti treenatessa ja yhteissoundia hioessa. Ensimmäisen keikkansa tänään Oulussa soittava kolmikko vaikuttaa innostuneelta. Kurinalainen työskentely on ollut tuloksellista ja inspiroivaa.

"Tämä on ainoa bändini mistä en kirjoita ylös nuotteja vaan opettelen biisit ulkoa. Treenaamme niin aktiivisesti, että se on mahdollista. Se tuo erilaista vapautta ja syvyyttä soittamiseen", kertoo Seire.

Pop- ja jazzmusiikin parissa ammattirumpalina itsensä elättänyt Seire ei aiemmin ole fla-

Jomidi-Wiseko

Perustettu Helsingissä syksyllä 2010.
Joonas Widenius. Flamencokitaristi, flamencoyhtye La Pandillan perustaja, johtaja ja säveltäjä, teos "Elegia" Pirjo Yli-Maunulan kanssa.
Dile Kolanen. Basisti, soittanut tuhansia keikkoja Suomessa ja ulkomailla, (muun muassa Emma Salokoski, Chisu, Hanna Marsh Band,

Johanna Iivanainen, Laura Malmivaa-ra, Arttu Takalo, Marzi Nyman ja Pekka Kuusisto);bassonsoitonlehtori musiikkiopisto Avoniassa.
Mikael Seire. Rumpali-perkussionisti, soittanut ammattirumpalina Suomessa ja Itävallassa, soittanut muun muassa rockpastori Mikko Salmen bändissä.

mencorytmeihin perehtynyt. Triossa hänen instrumenttinsa on flamencon käytetyin perkussiosoitin, laatikon mallinen cajon.

Uuden soittimen ja rytmien parissa on haastetta, mutta Kolasen mielestä juuri siksi Seire usein löytää flamencomusikoihin uutta kulmaa. Stujuvan vuoropuhelun kaikki asettavatkin

tärkeimmäksi työkaluksi. Se tuntuu kaikesta päätellen sujuvan niin soittaessa kuin verbaalilähtöisellä tasolla.

"Kommunikaatio on avointa ja asioita kokeillaan. Voin toisinaan olla ulkopuolinen tarkkailija ja huomioida jotain semmoista, mistä nämä kaksikin voivat oppia", Seire toteaa. Instrumentaalinen fuusio-

musiikki on monelle kirosana, johon liitetään rypytysainainen pedantisuus. Tällä kolmikolla tuntuu kuitenkin olevan musiikkiinsa intohimoinen mutta rento suhde. Vapauttava huumori pelastaa ylikunnon.

Kolanen on kolmikun veteraani, joka on vierailut Oulun seudulla useaan otteeseen; 80-luvulla The Nights of Iguanana riveissä ja 90-luvulla Elastic Familyn kanssa.

Molemmat bändit näyttivät mainetta tiukkoina livebändeinä ja sattumalta molemmissa bändeissä oli myös pohjoista verta. Iguanana rumpali oli kuusamolaislähtöinen Veli-Sakari "Sika" Kukkonen. Elastic Familyn keulakuvana taas oli pattijokinen Veeti Kallio, karismaattinen laulaja-suutari. Kolanen muistelee lämmöllä lukuisia Rattori-

lupin ja Raahen Rytmikellarin keikkoja.

"Veetin kanssa oli mielettömän hienoa soittaa. Löysin sisältäni pienen säestäjän kun kuulin Veetin laulua ensimmäistä kertaa. Veetillä oli kassissa asiakkaan kengät kun se tuli treenikämpälle. Se istui ja se lauloi se-lin minuun, mutta se ääni. Veeti oli ujo, vaikka olikin iso ja karismaattinen hahmo", kertoo Seire Kolanen vanhasta ystävästään.

Myös Seire linkittyy Ouluun. Hän on soittanut rock-pastori Mikko Salmen bändissä. Niinpä koko kolmikko saapuu Oulun ja Raahen keikoille kuin vanhan tutun luo.

Trio Jomidi-Wiseko Oulussa Nuclear Nightclubissa 2.3. kello 22, Raahen Rytmikellarissa 3.3. kello 21 ja Oulun Valvesalissa 5.3. kello 18.

Kotistudiossa

Jarno Mällinen
jarno.mallinen@kaleva.fi

Netissä pääsee arkipäivän pintaa syvemmälle

Mitä ne puhuvat - että internet johtaisi pinnallisuuteen ja historiattomuuteen? Asiahan riippuu siitä, mihin itsensä klikkaa. Jos eteen tulee vain päiväperhotriviaa, voi katsoa peiliin ja miettiä, kaipaako painetulta sanalta-kaan muuta kuin huomisen kalankäärettä.

Mutta jos osaa etsiä, kalpenee paraskin uutisanalyysi netin tarjonnan rinnalla. Ei tarvitse mennä edes kuin Youtubeen, kun voi jutustua siihen, mitä sarjakuvataiteilija Robert Crumb luonnehti "tavaksi keskustella ikuisuuden kanssa" - perinnetähtäin perspektiiviin.

Ensimmäinen klikkaus. Mississippi John Hurt (1892/3-1966) esittää gospelin *You Got To Walk That Lonesome Valley*. Mustavalkoisessa tv-tallenteessa vanha mies säestää itseään kitaralla ja laulaa maailman lempeimmällä äänellä yksinäisestä laaksosta, jossa jokaisen on kuljettava. Viereisellä näytöllä avautuva toimituksen päivälista tuntuu äkkiä kovin turhanpäiväiseltä.

Toinen klikkaus. Laulava jarrumies Jimmie Rodgers (1897-1933) ja kantribluesklassikko *Waiting for a Train*. Edellisen esityksen afroamerikkalainen blues vaihtuu hieman iloisemman kuuloiseen valkoiseen meininkiin. Taloudellisia resurssejakin näyttää olleen enemmän kuin mustien kollegojen taltioinnissa: laulu sisältyy 1930-luvun alun "musiikkivideoon", Columbia Picturesin lyhytelokuvaan *The Singing Brakeman*, jossa mummo kutoo kullassiaseman kuistilla.

"Tunne siitä, että on kosketuksissa kauan sitten kuolleisiin ihmisiin, on elävyydessään aavemainen."

Ikuisuuden kosketus tuntuu silti. Synnyn on paitsi laulajan tuberkuloottinen henkäys haudan takaa, myös kosmisen yksinäisyyden sävyttämä teksti: "The wide open spaces around me, the moon and the stars up above / nobody seems to want me, or lend me a helping hand." Tältä siis kuulostaa Tuomari Nurmion *Makasiinin luona* alkukielellä. Parhaimmillaan netti toimii kuin kulttuuriset seitsemän peninkulman saappaat.

Kolmas klikkaus. Woody Guthrien, Bob Dylanin folk-laulajaesikuvan, kappaleesta *Dust Bowl Refugee* ei nähdä Youtubeessa livetallennetta, vaan valokuvista koostettu video. Mutta millaisia ne kuvat ovatkaan: lohduttomia pölypeltoja, köyhiä lapsiperheitä tien päällä, *Vihan heidelmien* taustatodellisuutta. Biisin aihe, yhdysvaltalaisia maanviljelijöitä 1930-luvulla koetellut ankara kuivuus, tulee hyttävän lähelle, samoin itku.

Viimeinen klikkaus. Bluesäveltäjä Willie Dixon (1915-92) esiintyy vanhassa tv-ohjelmassa: "You know the strong overpower the weak / and the smart overpower the strong / the clever are the only ones enjoyin' the world." Harras laulu kantaa lopullisen totuuden jylhää leimaa.

Työpäivä pinnallisuksien parissa voi alkaa.

Ehdokkaat lämmittelivät kielenkantojaan kulttuuriasioilla

Esko Aho Kaleva
OULU Akavan Erityisalojen järjestämä *Arjen hyvinvointi kasvaa kulttuurista* -vaalipaneelikiertue rantautui tiistai-iltana Oulun Tietomaahan.

Pienen yleisön edessä seitsemän ehdokasta yhtä monesta eri puolueesta lämmitteli kielenkantojaan ennen eduskuntavaalien tosikoitoksia.

Keskustelun pohjana käytettiin Akavan Erityisalat ry:n TNS Gallupilla tammikuun alussa teettämää tutkimusta. Siitä ilmenee, että suomalaiset arvostavat yhä kulttuuripalveluja.

Valtaosa kansalaisista myös käyttää näitä palveluja. Suosituimpia ovat vanhat tutut: kirjastot, teatterit, konsertit, musiikkitaipahumat ja -festivaalit sekä taidenäyttelyt.

Tutkimukseen haastateltiin lähes 1200 henkilöä. Vastaava kysely tehtiin syksyllä 2008. Kun uusia vastauksia verrataan edellisiin, ilmenee että kulttuurikäsitteet eivät ole taantuman aikana juuri muuttuneet.

Kolme neljästä suomalaisesta, 76 prosenttia, pitää kulttuuria kansalaisen peruspalveluna.

Niin ikään kolme neljästä vastaajasta katsoo, että hyvin toimivat kulttuuripalvelut lisäävät hyvinvointia.

Lähes yksimielisyys vallitsee myös siitä, että palveluiden pitää olla asiantuntijavoimin tuotettuja, helposti saatavilla ja tarjolla kaikille käyttäjryhmille.

Laatu ja kohtuullinen hinta ovat tärkeitä neljälle viidestä.

"Kyselyn perusteella näyttäisi siltä, että puolueista kult-

tuuripalveluihin hiukan muita myönteisemmin suhtautuvat vihreät ja vasemmistolittotautaiset", selvitti tilaisuuden Oulussa juontanut Akavan Erityisalojen toiminnanjohtaja Salla Luomanmäki.

"Keskusta, demarit ja kokoomus ovat aika tasoissa, kun taas perussuomalaiset näyttävät olevan hiukan kulttuuri-ei-myönteisempiä."

Odotetusti Oulun panelistienkin mielestä kulttuuripalvelut ovat kansalaisille tärkeitä peruspalveluja.

Heti aluksi korostettiin yksituumaisesti saavutettavuutta ja monipuolisuutta, että nämä palvelut tarkoittavat muutakin kuin perinteistä korkeakulttuuria.

Kulttuuri on myös osa terveyttä. Sen kautta kirjataan his-

toriaa, se kasvattaa nuorisoa ja ruokkii luovaa taloutta.

Kulttuurirahoja tulisi tehokkaammin korvamerkitä. Sosiaalipuolelta tutut palvelusetelit voisivat toimia kulttuurin alalla, ja tukea on mahdollista suunnata myös verotuksen keinoin.

Akavan Erityisalat ry. edustaa muun muassa kirjasto-, museo-, kulttuuri-, käänös-, viestintä-, liikunta-, nuoriso- ja vapaa-aika-alan sekä hallinnon korkeasti koulutettuja asiantuntijoita ja esimiehiä.

Oulun vaalipaneeliin osallistuvat
Satu Haapanen (vihr.),
Paavo J. Heinonen (vas.),
Marja-Leena Kemppainen (kd.),
Pirkko Mattila (ps.),
Kyösti Oikarinen (kesk.),
Tiina Partanen (sd.)
ja Martti Turunen (kok.).

JUKKA PEKKA MOILANEN